

tére teszik — hivatkozva Leo Pápa (440-461) leveleire, amit Marciannak, Anatoliusnak és Kios püspökéhez intézett, melyben megindokolja, hogy:

„miért nem tudta jóváhagyni a Chalcedoni Konzilium által küldött fegyelmi kánont”... de ebben egy szó sincs a hunokról. Milyen alapon veszik ezt bizonyítéknak még korunk írói is, mint az említett Maenchen-Helfen (134. oldalon.)...?

De éppen ennek a Chalcedoni Konziliumnak az Aktái bizonyítják azt, hogy 451-ben a hunok nem voltak Galliában, hanem — a kelet-római új császár — Marcianus — szerződés be nem tartása miatt, ismét Illyricumban és Trákiába törnek. Ugyanis 450. július 2.-án meghalt II. Theodosius és helyét Marcianus foglalta el, akinek az a szándéka, hogy megszünteti a magas „hun-adó” fizetését. Így Marcianus — kelet-római császár — kéri a 451. év augusztusában Niceában összeült zsinat püspökeit, hogy imádkozzanak a hunok feletti győzelméért.

Ha pedig a Hunok és Atila 451-ben a Kelet-római császár ellen hadakoztak, akkor ugyanebben az évben nem történhetett a sokat emlegetett „Katalauni csata”.

De éppen maga a hun-ellenes Maenchen-Helfen mondja:

„egy új lökést adok a Locus Mauriacus közelében lévő csatatér kutatásában, mely

eddig a helyi történészeknek és a nyugalomban vonult ezredeknek a kedvenc „hobby”-ja volt”... és egymás után sorolja fel az egymásnak ellentmondó adatokat erre vonatkozóan, de mégis „erőlteti” azt a hiedelmet, hogy ez a csata valamikor létezhetett és megtörténhetett. De a sok — egymásnak ellentmondó adat” megsemmisíti ezt az erőlködést és világossá lesz az a tény, hogy

KATALAUNI CSATA EGYÁLTALÁBAN NEM LÉTEZETT

hanem minden a hun-ellenes utókor meséje.

K.: Iszonyú nagy merészség azt állítani, hogy Katalauni csata nem létezett, hiszen a világ minden történelemkönyvében azt találjuk leírva, hogy Aéciusz nyerte meg azt, vagy — legjobb esetben — a csata eldöntetlenségét hirdetik. Hogy mondhatod azt, hogy nem létezett Katalauni csata és hogy ez csak Jordanesz kitalálása...?

F.: Már említettem, hogy a régészek feltárták a „Locus Mauriacus”-nak nevezett mező minden centiméterét, ahol — állítólag — a Katalauni csata volt: de egyetlen csontvázat, egyetlen fegyverdarabot, vagy egyéb harci, vagy bármi tárgyat nem találtak. Különösen sok csontváznak kellene ott lenni, hisz Jordanes azt állítja, hogy 165.000 harcos maradt a csatatéren s talán mondhatjuk azt is hozzá, hogy a harcosok felének a lova is

elesett. 165 ezer ember csontváz és legalább 80 ezer lócsontváz maradt a csatatéren, de a régészet egyetlen egyet sem talált. Tehát valami hiba máris van itt és jogosan mondjuk azt, hogy *itt csata nem lehetett, mert bizonyítéka — maradványaiban — nincs.*

Nagyon jól tudom azt, hogy a Habsburg uralom alatt és utána is kiadott minden magyar történelemkönyv ugyancsak azt állítja, amit a nyugatiak mondanak. Így pl.: Az Atheneum tíz kötetes történelme azt mondja: *az ütközet eldöntetlen maradt.* A „Marcali” féle történelemkönyv pedig így: *Atilla kudarcot vallott.*

Ezek az írások a zsidó és gótofil (gót-párti) Jordánesz kitalálásain alapulnak és sajnos Jordanesz szavait — minden ellenőrzés nélkül — szajkózza THIERRY francia történész is, aki — bár csodálattal tekint Atillára, de mindent elkövet, hogy leértékelje. Nyugat nem tudja még ma sem megbocsátani azt, hogy Atilla uralkodott a keleti és a nyugati római birodalmak felett.

De ezekből a „történelemírásokból” az, aki az igazságot keresi — rögtön meglálapíthatja az oktanul kitalált hazugságokat. Az olvasónak csak meg kell őriznie logikus gondolkodását és minden történelmi szakismeret nélkül rájön az igazságra.

K.: *Hát THIERRY Amedée is helytelenül írja le a történeteket, hiszen „Histoire d’Atilla*

et de ses successeurs” c. hatalmas munkája még 1856-ban jelent meg Párisban...?

F.: Thierry „történelemírása” Jordánesz kitalálásain alapszik és bírálatát — a Katalauni csatára vonatkozóan — legjobban és leglogikusabban — Gárdonyi Géza fejtette ki. Már csak azért is érdemes Gárdonyinak ezt az írását ismerni, mert ízes magyar módon írja mondókáját és bírálatában mindég fején találja a szöveget.

K.: *Hol ír erről Gárdonyi Géza...?*

F.: A „Láthatatlan Ember” című regényének függelékében található a „szerző hagyatékában talált jegyzetek” és itt a III. fejezet címe a következő: „Dehát ki nyerte meg a Katalauni csatát...?”. Innen fogok idézni érdekes részleteket. Így ír Gárdonyi:

«Atilláról a legteljesebb munkát Thierry írta meg. Ez a francia tudós az élete felét fordította erre a munkára. Minden forrást fölkeresett, minden morzsát összehordott, minden véleményt ceruzahegyre vett, szóval, olyan munkát végzett, hogy ha valaha Atillának szobra lesz Magyarországon, oda kell faragtatnunk valamelyik sarkára Thierryt, amint a kezében tollat tartva, bámulattal néz föl Atillára.

Kívüle a legfőbb forrásmunka Jordanesznek az írása, illetőleg másolata Kassziodorusz papirosaiból, amelyek már elkallódtak. Ezt azonban Thierry minden szavával beleírta a

maga történelmébe.

Nem csodálom, ha a magyar történetírók levett kalappal dolgoznak ebből a munkából, és ha a magyar tankönyvírók is azt mondják: Tisztelet Péternek, tisztelet Pálnak, tisztelet minden magyar földön termett históriaírónak, de Thierry Atilla főajtónállója, Thierry az ötödik század főtitkárja.

Olvasom benne a katalauni csatáról a következőket:

1. A Jósok Atillának rosszat jósoltak. Atilla másnap mégis elő vezeti a seregét.
2. A két had között egy domb van, amelyre Thorizmund előbb följut, mint a hunok.
3. Atilla hosszú beszédet mond a hunok előtt. (És ez szórólszóra föl van jegyezve Jornandesznál s Thierry kijelenti, hogy el kell hinni.)
4. Atilla maga áll a hunok élére, s így kezdődik a csata.
5. A küzdelem oly iszonyu, hogy a vér a patakot megárasztja, mégpedig annyira, hogy szekereket sodor el.
6. Este a sötétség miatt abba hagyják a csatát. Atilla annyira fél egy új támadástól, hogy nyergekből máglyát rakat: megégeti magát, ha Aéciusz betör a szeptember körbe.
7. Aéciuszt éjjel elhagyják a vizigótok, mert a királyuk meghalt. Aéciusz ebbe beleegyezik s reggelre ő is elvonul.

8. A csatateret 165 ezer halott borítja.

9. Atilla még egyenéhány napig ott marad. Azután mikor megindul, „Aéciusz némi távolságban követi Atilla seregét, hogy rablásait gátolja s hogy reá csapjon, ha ki találna tért az útjából”.

10. „Atilla hadjárata e szerint megbukott”.

11. „Az eredményt a császárság Aéciusz bölcsességének és lángeszének köszönhetette”.

12. A csata nyár végén volt. Tél derekán Atilla Rómának indult.

13. A pápa eléje ment könyörögni, hogy forduljon vissza és fogadjon el bizonyos adót tőlük.

Ime csak a főpontok, amelyeket különben mindenki ismer.

De nézzük csak ezeket a pontokat közelről, különösen mi magyarok, akiket Atilla élete minden más nemzetnél jobban érdekel.

A csata előtt a papok jóslatot mondanak. Ez természetes. Ma asztalt táncoltatunk, akkor juhlapockát néztek. Minden korban hittük, hogy az elköltözött lelkek időnkint körülöttünk lebegnek s bizonyos módokon érintkezhetünk velök, csak a kérdéses formája változott.

A sátor előtt ég a máglya. Atilla a sátor belsejében ül. Mellette állnak a szövetséges királyok, a vezérek, az íródeákok.

És a táltosok kimondják, hogy:

— Király uram, bizony azt izenik az égiek,

hogy jobb lett volna nem születni. Különben az ellenség vezére is elesik.

Priszkosz írásaiból látni, hogy Atilla rendkívül eszes ember volt. Elméje áttündöklök a fakó hasábokon, s alakja amint kiemelkedik a koporsóból, elhomályosítja Európa minden hadvezérét, magát Napoleont is. Megértjük, hogy ennek az embernek a lelke úgy tartotta össze a hun népet, mint a gyöngyfüzért a fonál. (Szét is omlott a nemzet, mikor meghalt.)

Itt a katalauni síkon Thierry-Jordánész egy bárgyu kalmukot mutat be nekünk Atillában, akinek annyi stratégiai tudása sincs, mint a legutolsó kanászkáplárnak.

Az is furcsa egy kicsit, hogy Atilla mindjárt Galliába érkezésekor gondosan kijelölte a csatateret, s fölállította a táborjelző karókat, de lám a két sereg között levő dombot csak akkor veszi észre, mikor már Torizmund elfoglalja, s akkor kapkod, hogy az övé legyen.

Ez is hiteles adat.

De mindig furcsábbak ezek a hiteles adatok:

Lám a csatának az esti sötétség vet véget. Nincs holdvilág, s talán csillagok sincsenek. A világ réme, az emberi testben élő oroszlán bezárkózik a szekérvárba, és dideregve, a fogát vacogtatva mondja:

— Dicső hun nép, hordjátok hamar nyergeteket össze, mert én félek. Bizony Isten tűzbe ugrok, ha az a gonosz Aéciusz még egy-

szer megtámad. (Fertur autem desperatis in rebus praedictum regem adhuc et in supremo magnaminem, equinis sellis construxisse pyram, seseque, si adversarii irrumperent, flammis injicere voluisse, etc. Jornandes Cap. XL.)

Az ember elálmélkodik az ilyen állítások olvasásakor. Az író volt-e már nagyon öreg, vagy az olvasóit képzelte nagyon fiataloknak, — nehéz megérteni.

Képzeljük el Zrinyi Miklóst, hogy az utolsó órájában így szól:

— Fiaim, elgyengültünk, és én félek. Rakjatok tüzet az udvaromon, én inkább beleugrok, hogysem a török kezébe jussak.

De Atilla üldözés nélkül jutott vissza a táborába, s annyira nem volt megtörve, hogy mikor Torizmund a csapatával tévedésből a hun táborhoz közelít, innen azonnal nyílzápor száll rá.

A hunok a jelek szerint másnap folytatni akarták a csatát. Én azt hiszem, hogy a Frimm-intézet növendékein kívül nincs ember, aki elhinné, hogy Atilla ily módon bátorítja vala a népét a küzdelem folytatására, vagy hogy ő bármily véres körülmények között is remegő nyúltnak mutatja magát a hunok előtt.

Azonban Aéciusz nem támad.

A vizigótok királya meghalt. A gót seregnek egyszerre sürgőssé válik a hazamenetel. Riolacci szerint ezek a gótok hatvanezren

voltak (Le camp de Chalons. Paris. Librairie militaire. 1865.), a római derékhad ugyanennyi, burgund harmincezer, frank harmincezer, alán tizenennyolcezer. Ahogy a gótok szólanak Aéciusznak, ez beleegyezik a távozásukba. Még csak azt se mondja nekik, hogy pihenjete, holnap is ráértek. Elereszti a legnagyobb erejét, a jobb kezét. A gótok meg se mozdani nem kívánnak se törülközni, se pihenni, részt se követelnek a zsákmányból, hanem a vak sötétségben tüskön-bokron át nekiindulnak a hazájoknak.

Hát a győző Aéciusz mit csinál?

Annak is egyszerre sürgőssé válik az elmenetel. A borzalmas munka után, amikor az élők is halálra fáradtak, nem engedi a katonáit lefeküdni, ott hagyja a sebesülteket is, a zsákmányt is a csatatéren; nem kell neki Atilla pénzes ládája, nem kell a sok gyönyörű hun paripa; még arról a dicsőségről is lemond, hogy a világ rettegett hősét láncra verve vigye magával, s vasketrecben muto-gassa Róma piacán. Elpárolog reggelre, mint a kámfor.

Ez a győző!

Atillát azonban, aki „kudarcot vallott”, ott találja a korán ébredő nyári nap a katalauni síkon, sőt ott találja másnap is és harmadnap is. Népe bizonyára összeszedi a tömérdek kincset, ami a halottakon van: gyűrűket, láncokat, drágaköves sisakokat, vérteteket, kar-

dokat, drága harci köntösöket, sőt tán a jótalpu római sarukból is visznek haza egy szekérrel. A sebesülteket is kétségtelenül föl-szedik, és akit nem nyomot nehéz seb, azt szekérre rakják, kötéssel látják el.

Sőt most már az se lehetetlen, hogy a csatatéren heverő rossz nyergekből máglyát raknak, s elégetik rajta az elesett főurakat.

A vértől megáradt patakot is tisztelettel kénytelen vagyok alacsonyabb vérállásra sorítani. A vér részint beivódik a földbe, pláne ahol lópatkó szaggatta föl, részint pedig megalszik öt perc alatt.

Legfeljebb azt hiszem el, hogy százhatvanötezer halott maradt a mérföldekre terjedő csatatéren, ámbár némi kíváncsisággal keresem azt az angolt, aki megolvasta őket.

De hát ime Atilla is fölszedelőzködik és útnak indul. Honnan a pokolból terem elő megint az az ádáz Aéciusz, hogy egyszer csak ott van Atilla serege mögött és kíséri, mint a szigorú apáca a növendékeket, kíséri hetken s talán hónapokon át, Atilla pedig, az oroszláncsorda főoroszlánja engedi, hogy az ellenséges hadsereg a háta mögött járjon, belekapdosson a hadba, vagy pedig debreceni karikással csörditsen azon hunok nyaka közé, akik az útról letértek.

És most jön a főkérdés:

A csata Riolacci szerint szeptember 14-én volt. Hogyan van az, hogy az ereje-vesztett

Atilla csak éppen hogy megabrákoltat, s rögtön megindul a világ legnagyobb birodalma ellen, — „tél derekán” — írja Thierry.

Nincs ágyuja se, de azért megszállja Akvileját, amely Thierry szerint akkor „egész Itáliának legnagyobb és legerősebb városa” és odább egy lappal: „Akvileját akkor bevehetetlennek tartották”.

Csak a legyőzött Atilla nem tartja bevehetetlennek. Elveszteget ott három vagy négy hosszú hónapot, s ezalatt a győzes Aéciusz nincs sehol. Elnyelte a föld talán? Vagy ha a föld el nem nyelte, hol van a serege? Hiszen négy hónap alatt csak nem öregedtek meg talán annyira, hogy betették volna valamenynyöket a honvédménházba?

Erre a tudós történelem azt mondja, hogy: De igenis megvan ő, és megvan a serege is, csakhoggy Rómában vannak.

Már most előre égnék borzad a hajunk: várjuk, hogyan robban ki Róma falai közül a hős Aéciusz és hogyan töri pozdorjává ezt a lóhuson nőtt átkozott pogányt, aki szörnyű leveretése után föltámadni bátorzkodott.

De ime Atilla már bevette s lerombolta porig Akvileját, s Aéciuszt még mindig nem látjuk.

Már nyár dereka van, s Atilla Milánót ostromolja.

Aéciusz nem robban elő.

Már föl van dulva Milánó is. Atilla faltörő

kosai Páviát döngetik.

Aéciusz nem mozdul.

Atilla halad beljebb: omlik előtte Verona, lángol előtte Mantua, földulja Bresciát, kirabolja Beramot. Már Kremona is oda van, s most Atilla Róma felé csörgeti véres fegyvereit.

S Aéciusz borzalmas kirohanása még mindig nem történik meg.

De ő helyette ime kivonul egy másik sereg. Rézsasok helyett templomi zászlók, hadikürtök helyett zsoldárénekek, kardok helyett tömjénes thuribulumok s a rettenetes Aéciusz helyett egy szelíd, sovány, agg ember: ruhája templomi, a fején tiara, a kezében oltári szentség.

S a nagyméltóságu egyházi fejedelem térdénállva és sirva könyörög a lóhusevő bárárnak, a kutyafejűnek csufolt, szarvakkal festett Atillának, hogy kegyelmezzen meg a hatalmas nyugatrómai birodalomnak, mert nagy a kétségbeesés: adjon békét évenként fizetendő bármilyen adóért.

S Atilla visszafordítja a lova fejét a Tisza felé.»

K.: Az elmondottak alapján bizony kétség támad mindenki ben arra vonatkozólag, hogy Atilla csatát vesztett, vagy kudarcot vallott a Katalauni mezőn. De hogyan cáfolják a történelmi események ennek a csatának megtörténését...?

**LEO PÁPA RÓMÁÉRT KÖNYÖRÖG
ATILLA ELŐTT.**

F.: A történelmi eseményeket *csak és kizárólag* nyugati történészek értékelték ki. Ezek mind Jordanesz írására alapozzák mondani-valójukat és a hunokat az emberiség „utolsó” népségének tartják — sajnos még ma is. Ebben az álláspontjukban is a zsidó és góth származású, Itália-i püspök — Jordánész — befolyásolja őket, aki szerint a hunok

„az Isten lebukott angyalaitól eredezteti, akik e fajtában megtestesült tisztátalan lelkek.”

K.: Így írja ezt Jordánész, aki római keresztény püspök volt...?

F.: Igen — így írja és még hozzáteszi, hogy a „keresztények egyik legendája alapján” tudja és hiszi ezt.

De ennek tudatában most már érthető a nyugati íróknak — a hunok felé megnyilatkozó — állandó ellenszenve, hiszen — az ő hitük szerint „keresztényi kötelességüket teljesítik” akkor, amidőn a „tisztátalan lelkekkel megtestesült” hunokról csak a legrosszabbat feltételezik és — természetesen ennek következtében — a legrosszabbakat írják.

K.: Hát nincs napjainkban egy „nyugati” történetíró sem, aki az igazságot írná le és lenne befolyásolva a középkori, vagy még régebbi írásokban lévő judai-keresztény inkvizíciós szellemtől...?

F.: Sajnos nincsen, akire ezt tiszta lelkiismerettel rá lehet mondani. Ugyanis a hunok

ról — napjainkban — írt legjelentősebb könyvet az University of California Press (Berkeley) Los Angeles (London) adta ki 1973-ban. Szerzője: prof. Otto J. Maenchen-Helfen. Címe: „The World of the Huns”. (A hunok világa.)... Ez a szerző tulajdonképpen csak „adatgyűjtési” állapotban volt és nem tudta adatait könyvbe egyesíteni, hanem halála után Max Knight adta ki és ő rendezte a kéziratokat sajtó alá, de mint maga mondja: „e könyvnek több fejezete nem volt végleges formában készen.” Bocsánatot is kér az esetleges hibákért — de aki végig olvassa ezt a csaknem 600 oldalas könyvet, az érzi belőle Jordánesz szellemét. Ugyanis a napjainkban élő „Berkeley-profeszoroknál”, akik e könyv elkészítésében közreműködtek a hunok „barbár hordának” vannak írva állandóan — annak ellenére, hogy végtelenül számos adatot közöl a régiektől arra vonatkozóan, hogy „nesztóriánus keresztények”. Viszont azt is közli, hogy a „gótok istentelen pogányok voltak, akik legyilkolják a hadifoglyokat” — akik a hunoktól tanultak valamit a kereszténységről — de ezek csak dicsérve vannak — még akkor is, ha a „szentvárost” — Rómát — ők pusztítják el (nem is csak egyszer) és *nem a hunok*. De a gótok a germánok és angolszászok elődei. Tehát csak dicséret illeti őket s nem bírálat.

Nehéz ilyen történelemkönyvekből a

való igazságot — a történelmi események valóságát és valódiságát — kihámozni. Mivel azonban még ott is, ahol a napnál világosabban látszik a hunok történelmi viselkedése, igyekeznek félremagyarázni, másítani, vagy „gót-hasonlatokkal” paralelizmust alakítani. Az ellentmondások szembeállításával — magától megmutatja a történelmi igazságot. Ezeknek az ellentmondásokkal telített történelmi eseményeknek egyike az az „állítólagos Katalauni csata, ahol — szintén állítólag és csak Jordánesz írására támaszkodva — mondják, hogy Atilla „csatát veszített” és „kudarcot vallott”.

K.: *Hogyan mutatkoznak meg ezek az ellentmondások...?*

F.: Sehogy sem akarják beismerni, hogy a felsorolt adatok *kronológiailag* ütik egymást.

Ugyanis: Jordánesz a Katalauni csata időpontját a Kr.u.-i 451. esztendő nyarára teszi — Galliában — tehát a mai Franciaország területén és az említett MAENCHEN-HELFEN könyve (amit a következőkben csak így rövidíték: MH.) — a 131. oldalon a következőket írja:

„A Chalcedoni Zsinat jegyzőkönyveiben valami fényt vetnek a hunok Balkán-i betörésére a 451. évben. Marcianus (keletrómai) császár zsinatot hívott össze Niceába, 451 szeptember 1-ére. Minden reménye megvolt, hogy erre az időre ott legyen, 'hacsak valami sürgős államügy nem tartja vissza a csatatéren'.

Hamarosan szembe találta magát a dunai határon lévő zavarral. Ez éppen nyár folyamán történt. Augusztusban kéri a Niceában összegyűlő püspököket, hogy imádkozzanak az ellenségben való győzelméért. Ő tehát Trákiában volt, de a csata dúlt az egész Illyricumban. Mivel sem a Moésiai, sem a Dacia Ripensis-i püspök nem vett részt a zsinaton, mely végülis Chalcedonban ült össze — feltehető, hogy megint a Hunok özönlötték el a két szerencsétlen provinciát.”

A fogalmazásból érezhető, hogy a „történeész” semmiképpen sem akarja kimondani azt az igazságot, hogy Atila hunjaival a kelet-római birodalomba tört, de azt kétségtelenül megállapítja, hogy mindez a 451. esztendő nyarán történt.

K.: *Hát — ha Atila seregével a kelet-római birodalom ellen harcolt a 451. esztendő nyarán, hogyan tudott ugyanabban az időben a Katalauni síkon is csatázni...?*

F.: Hisz éppen ez az, amit lehetetlennek tartok és ennek alapján állítom hogy Katalauni csata NEM VOLT.

De olvassunk tovább MH. adataiban. Az előbb idézettek után két megállapítást tesz:

1.) A Gallia-i Trier város Eucherus nevű temploma 450-ben le lett rombolva. (Természetesen a rombolást Atilának tulajdonítja akkoris, ha a feltételezett és 451-ben lezajlott Katalauni csata előtt „egy évvel” rombolta

le valaki ezt a templomot. Egyébb adatai szerint ebben az időben a gótok jártak arra, de róluk ilyesmit nem tételezhet fel egy angol-szász történész. A gyanu tehát Atilára esik akkoris, ha-a saját adatai szerint — csak 451.-ben érkeztek a hunok Galliába.)

2.) Megjegyzi, hogy Troyes közelében, Észak-Franciaországban találtak egy „üst-darabkát”, ami Hun eredetű.

Ezekután elmondja az előbbieken idézet azon szándékát, hogy „új lökést ad a Locus Mauricius közelében lévő csatatéri kutatásoknak”.

Majd hozzáteszi:

„mindezek az adalékok nem változtathatják meg az előbbieken elmondott történelmi eseményeket a 451. esztendőre vonatkozóan. Atila Itáliai hadjárata azonban új vizsgálatra szorul.”

K.: *Hát igaza van... Ha 451.-ben Atila Balkáni hadjáratot folytatott és az említett történész azt állítja, hogy az üstdarab megtalálása és a Trier-i templom lerombolása nem változtatják meg a Balkáni — vagyis a kelet-római császárság ellen vezetett — háború eseményeit — nyilvánvaló, hogy Atila Italia-i hadjárata, melyet a Katalauni csata végső felvonásának tartanak — új vizsgálatra és átértékelésre szorul. Ezt mondja a logika. Miképpen vizsgálja meg tehát az említett történész újra ezt az eseményt...?*

F.: A következő fejezetben — mintha nem is beszélt volna előzőleg a 451. évben lezajlott Balkáni háborúról — így kezdi ismertetését:

„A hunok vesztesége a 451. évben igen nagy kellett legyen... Mikor elindultak Galliába, a 451. évben, nyilvánvalóan a vizigótok ellen, Marcián császár nem mozdult. De Atilla nem számíthatott a római birodalom keleti részének a semlegességével akkor, amikor ő a nyugati felét támadja meg... semmit sem tudunk Itália politikai helyzetéről... Atilla Galliából egyenesen Itáliába vonult — az 511-ből származó Krónika szerint — a Hunok elfoglalták Aquileját az Adriai tenger északkeleti csücskében — a Galliából történt és Pannonia felé irányuló visszavonulásukban.”

K.: *Hogyan kellett át az Alpokon... hiszen Észak-Franciaországból Itáliába csak az Alpokon keresztül lehet jutni...?*

F.: Ezt kérdezem én is. Láthatjuk, hogy az idézett szöveg tele van ellentmondásokkal s különösen az a „kiértékelése” igen furcsa ennek a „történésznek”, hogy elvárja a kelet-római császárság feltétlen segítségét akkor, amidőn Atilla a nyugat-római birodalom ellen indul — de észébe sem jut erre gondolni a biztosan állított Katalauni csata esetében. Ugyanis — ha Atilla akkora sereggel, mint amit Jordánész és társai leírnak — Észak-Franciaországba ment — otthon, Hunniában — alig maradhatott katona és harcos a Duna-

Tisza közén. Ha Marcian császár olyan vitéz volt és megtagadta a hun-adó fizetését és háborúba indult Atilla ellen, miért nem használta ki a kedvező alkalmat a Hun-birodalom központjának megszállására akkor, amidőn Atilla „csatát veszített” Katalaunnál és — mint írják — „iszonyú nagy veszteséggel igyekezett haza összetört és leromlott seregével...?”

Csak egy a felelet erre. Nem volt ily kedvező alkalom, mert Atilla nem ment seregével sem Galliába, sem Frank-honba.

De miért is támadt volna a Frankok ellen, amikor azok a hunok rokonai.

K.: *A hunok rokonai...? Ezt még sohasem hallottuk. Magyarázd meg jobban ezt a rokonságot és azt is, hogy milyen történelmi bizonyítékok vannak erre...?*

F.: Csak fel kell lapozni a FRANK KIRÁLYOK GESTÁJA c. könyvet, melyet a Kr. utáni VIII. században — tehát jó 400 évvel a hun Atilla után írtak. Ez a hiteles történelmi adat ugyanis

„azonosítja SZIKAMBRIÁT Atilla azon városával, amelyet BUDA-nak neveztek.”

Ugyanezt mondja A FRANKOK TÖRTÉNETÉNEK KÖNYVE is, melyet csaknem ugyanebben az időben írtak — a Kr.u. 727-ben.

De tulajdonképpen a középkorban kerültek nyilvánosságra ezek a hagyományok. Így JEAN LAMAIRE (Kr.u. 1512) megírta nagy

művét „GAUL (GALLIA) ISMERTETÉSE és A TRÓJAI KÜLÖNLEGESSÉGEK” címen. Ebben a következőket mondja:

„a hunok vagy magyarok szintén a Trójaiak leszármazottai, testvérei a frankoknak, éppenúgy, mint a törökök. Azonban — míg a törökök pogányok — a hun-magyarok keresztények. A hun-magyar-török azonosítás onnan jön és azért van, mert

„Atilla annak a török clannak (törzsnek) a leszármazottja, amelyik a TURKUS-tól ered és a Trója-i TROILLUS fia.”»

Atilla idejében ez a frank-hun rokonság még ismertebb volt és minden bizonnyal ez az oka annak, hogy a hun seregek sohasem törtek be Frank-honba.

Fogadjuk csak el tehát azt a valóságot, hogy Atilla nem vezette seregét Galliába, mert egész életében csak a római birodalmakkal volt elfoglalva. Ezek adófizetői voltak, de védte is és élelmezte is őket. Atilla uralkodása alatt a gótok messzire elkerülték a római területeket, de Atilla halála után még Rómát is elpusztították, miként azt majd látni fogjuk.

K.: *Akkor most mi a történelmi helyzet...? Mi történt 451 és 452-ben...?*

F.: A hiteles történelmi adatok szerint Atilla 451-ben Marcian keletrómai császárt fegyverrel kényszeríti a szerződés betartására, melyben benne foglaltatik

a Duna-hajózás hun monopóliuma, a „manicheanizmusnak”, vagy egyesek által „nesztóriánizmusnak” nevezett keresztény Jézus-hit szabad gyakorlata és az évi adó megfizetése.

Ezt Atilla elérte megint a 451. év nyarán a Balkánra — vagyis a kelet-római birodalomba vezetett hadjáratával. Tudjuk jól, hogy Marcian császár *nem tudott megjelenni a 451. szeptember 1.-ére* meghirdetett zsinaton, amit nem a Kisázsiaián lévő Niceában tartottak, hanem a tőle 60 mérföldre lévő Chalcedonban. Azért nem tudott a császár itt megjelenni, mert a háborúval volt lefoglalva. Priszkosz rétor utja Atillához csak ezután — tehát 452.-ben volt, miután Atilla már visszatért Róma alól.

Ugyanis legyőzve Marcian keletrómai császárt, még az ősz beállta előtt átkelt a Julián Alpokon, jobban mondva a Száva folyásán haladva — még 50 kilométert sem kellett seregének az alig 1000 méter elérő fensíkon megtennie, amíg leértek a tengerpartra. Innen megint kb. 60 km. a mai Triest és innen még 50 km. sincs az Isonzo folyó, melynek torkolatánál feküdt ALQUILEJA — a „bevehetetlen” város. Tudjuk jól, hogy ennek ostroma hónapokig tartott. Én valószínűnek tartom, hogy Atilla ide küldte „áttelelni” az enyhe Adriai tengerpartra a Balkáni seregét és ő hazament, a Tisza mellé és tavaszkor

megindult Itália meghódítására.

K.: *Mi oka lehetett arra, hogy Itália ellen Induljon...?*

F.: A nyugati történészek azt írják, hogy HONORIA, Valentin nyugat-római császár huga Atillának feleségül ajánlkozott és írt neki egy ilyen ajánlkozó levelet. Atilla elfogadta menyasszonynak — de a régi ázsiai szokás szerint — a királyleánnyal járó „felekirályságot” is követelte. Nem tudjuk igaz-e ez a lehetőség, de MH. is ír róla, sőt azt is állítja, hogy CSABA királyfi Honoria és Atilla gyermeke.

K.: *451-ben CSABA királyfi már serdülő korban van, tehát miképpen mehetett Atilla a „menyasszonyért” Róma ellen...?*

F.: A nyugati történészek nem azt írják, hogy 451-452-ben a „menyasszonyért” ment háborúba. Lehet, hogy Honoria már régen a felesége volt és fiát is szülte neki. Erre vonatkozólag egyetlen történész sem mond időpontot. Atilla tehát a „felekirályságot” követelhetette felesége Honoria és fia Csaba részére. Ez lehetséges, hiszen minden nyugati történetírás Honoria és Atilla házasságát megtörténtnek mondja.

Közölni kell azt is, hogy a nyugatrómai birodalomnak iszonyú nehézségei támadtak Hispániában és Galliában már mindent elfoglaló Gótokkal és én valószínűleg tartom azt, hogy Jordánész azért találta ki Atilla vere-

ségét a nemlétező Katalauni csatával együtt, hogy — „kereszténnyé válásának” elismerésül püspököknek kinevezett zsidó-gót keverék, valahogy enyhítse azt a vereséget, amit Aécius által vezetett római csapatok Galliában a gótoktól elszenvedtek. Ez a vereség az oka annak, hogy Aeciusz és serege sehol sincs Atilla Itália-i hadjárata alatt. Másik körülmény Aeciusz távolmaradására az, hogy közte és Valentin császár Ravenna-i udvara között szinte áthidalhatatlan ellentétek álltak fenn és tulajdonképpen Atilla követelésére helyezték vissza Aeciuszt a római hadak vezénylő parancsnokának, de Atilla halála után a ravennai udvar azonnal meggyilkoltatta. (MH. úgy írja, hogy „lemészárolták.”)

De miért nem haladunk a gót kérdésben is a logikus gondolkodás szerint...? — Minden nyugati történész ír arról, hogy „Atilla udvarában jelen voltak mindig, mint szövetségesei, a gót királyok”... Ezek a gótok mind-mind Róma ellenségei és tulajdonképpen ők pusztították el a római birodalmat. Atilla idejében a helyzet az, hogy

1.) A vandáloknak nevezett germán törzsek már 429-ben átkeltek Afrikába a Gibraltári szoroson, miután feldúlták a mai Spanyol félszigetet és ott önálló és gazdag államot alakítottak, Uralkodójuk: GAISERIK.

2.) A vizigótok uralma alatt van az egész Ibériai félsziget (mai Spanyolország) és egész

Callia (a mai Franciaország 2/3-a).

3.) Az ostrogótok, akik a Visztula és Don környékéről a Balkánig lehatoltak.

Ezek mind a rómaiak ellenségei voltak és csak Atilla zsenialitásának köszönhető, hogy szövetséget kötve velük — távoltartotta őket Rómától.

A Vandálok és Vizigótok szövetsége volt az Aeciusz által vezényelt római csapatok legnagyobb ellensége és Atillának esze ágában sem volt ellenük hadat vezetni Galliába. Ugyanis, ha ő hadsereggel ment volna oda és csatázott volna — a régészetnek — mint mondtuk — tömegével kellett volna megtalálnia a számtalan hun leletet. De csak egy üst-darabkát találtak.

K.: Voltak-e akkor a hunok valamikor Galliában...?

F.: Voltak, de nem Atilla idejében, hanem 384-ben, miképpen írja MH. könyvének 41. oldalán — a Trierből visszatérő Ambrose püspöknek — Valentinian II. császárhoz intézett levelére hivatkozva: Lehet, és minden valószínűség szerint — ezek hagytak ott egy „hun-üstöt”. De a gótok mindenben utánozták a hunokat s lehet, hogy az „üstdarab”, amire alapozzák a Katalauni csata megtörténtét, nem is valami „hun-üst”-ből való, hanem a gótokéból.

K.: Atilla tehát szövetségben volt a gótokkal. De ki volt a közös ellensége ennek a hun-

gót szövetségnek...?

F.: A népeket leigázó és megnyomorító római birodalom.

Addig, míg nem állt fenn ez a szövetség, a hunok harcosokat és sereget adtak a rómaiaknak pl. a vizigótok ellen, akiket ki is zavartak Illyricumból véglegesen. Ahogy azonban megkötötték a szövetséget — háborút nem viseltek a gótok ellen. Különösképpen Atilla idejében erősödött meg ez a szövetség annyira, hogy a gót törzsfőnökök és hatalmasok fiai és leányai is Atilla udvarában tartózkodtak. Így került oda — tulajdonképpen a szövetség zálogaként — az a gót „hercegnő” is, aki — sajnos — Atilla felesége lett Ildikó néven.

A gótok szövetségben voltak Atillával, mert féltek tőle és ez a szövetség határozta el 451-ben a római birodalom megsemmisítését.

Atilla az említett 451-beni hadjáratával, melyet Marcian — kelet-római — császár ellen vezetett, el is intézte a keleti részt, de tudta, hogy előbb a nyugatrómai korrump császárságot kell felszámolnia. Azért támadtatta meg a Galliában — a római hatalom visszaállítására — induló Aeciuszt a vandálokkal és a vizigótokkal ugyanannak az évnek — 451-nek — a nyarán, amikor ő a kelet-római birodalmat, tehát Bizáncot vette célba. Logikus ez az összpontosított és szinkronizált háború megindítás az egész római birodalom

ellen.

Atilla azonban nemcsak nagy hadvezér, hanem nagyszerű politikus is volt. Ismerte a rómaiak erejét és tudta, hogy Aeciusz — hun segítség nélkül — győzni nem tud. Ki is készítette egymást a vizigótok és a rómaiak csatája úgy, hogy egyik sem tudott lábra állni. Aeciusz nem bírta megállítani Atilla hadjáratát a nyugat-római császárság ellen, a vizigót Theoderik II. pedig elesett a csatában és így serege nem tudott elindulni „Róma elfoglalására”.

Ezt a csatát akarta a zsidó-gót Jordanesz elfeledtetni azzal a „Katalauni vérfürdővel”, amit ügyesen kitalált Atilla dicsőségének és nagyságának az elfeledtetésére.

Gondoljunk arra, hogy milyen kevés *írás-tudó* ember volt az ő idejében — hiszen *csak ő írt erről* és senki más.

Atilla, itáliai hadjáratát Gárdonyinál szebben nem tudom leírni. Így maradjon emléünkben az ő írása — jeles íróink megbecsülésének az óhajával.

De a logikusan gondolkodó olvasó előtt mindig ott lobog az a kérdés, amit Gárdonyi ismét szüntelenül: „Hol van Aeciusz az ő hatalmas seregével akkor, midőn Atilla egymás után foglalja el a római birodalom itáliai városait...”

Könnyen megértjük távolmaradásának kérlelhetetlenül fatális okait, ha belepillan-

tunk Róma történetébe, aholis azt látjuk, hogy az évszázados állandó háborúk, melyeket nem római nép, hanem a rabszolgák és a „barbár” zsoldosokból álló légiók vívtak teljesen tönkre tették ennek a 112 provinciából álló és erőszakkal egybetartott „birodalomnak” társadalmát és életrendjét. A birodalom pénzügyi viszonyai már Diocletianus (284-305) trónralépésekor is züllyöttek voltak s azóta minden ujítás csak rontott rajtuk.

A leglényegesebb változás az volt, hogy kezdetben senki sem akart adót fizetni s mire a chaos megszűnt egy kevéssé, már senki sem bírt adót fizetni. Pedig a rend helyreállítása sokkal több pénzbe került, mint vérbe. A határvédelem megszervezése — három világrészen keresztül — óriási áldozatokat követelt.

Legjobban ropogtak azonban a birodalom bordái a bürokrácia ércgígyójának a szorítása alatt, amellyel a római császárok körülpántolták birodalmuk „rendjét”. — A római polgár minden lélekzetvételére tisztviselő vigyázott s az adók felét az adótisztviselők légióinak eltartása emésztette fel. Igaz, hogy ezek voltak a legserényebb tisztviselők, hiszen munkájuk nyomán született meg az a római mondás: „könnyebb az embernek öt elefántot elrejteni, mint öt szem búzát, amelyből négy az államot illette.” Az eredmény az lett, hogy a kiszarolt provinciák népe nem termelt, ha-

nem a világvárosokba költözött, ahol ingyen gabonaosztogatással tartotta féken őket a kormányzat. Így senkisémet termelt s mióta a hunok elfoglalták Középeurópát — Róma a saját polgárainak belső forradalmát ezzel az ingyen gabonaosztással odázta el és a gabonát a hunok termelték amit — a nekik fizetett nagy adó ellenében — szállítottak a római birodalomnak.

A légiókban igen kevés volt a római polgár, mert legtöbb város fel volt mentve a katonai állítás alól s az elcsenevezésedett és lezüllött római emberanyag amúgy sem ütötte meg a katonai mértéket. A birodalom hadereje túlnyomó részben az u.n. „barbár zsoldosokból” állt. Na és kik voltak azok a népek, akiket a rómaiak a „barbár” jelzővel illettek...?

A hunok, alánok, gótok, frankok, gallok, sarmaták, dákok és Konstantin császár uralkodásáig (324-361) a keresztények is, akik nem voltak hajlandók tisztelni a rómaiak isteneit.

Nos ezeket a „barbárokat” Atilla egy nagy szövetségben egyesítette. A szövetség célja egyetlenegy volt: a rabszolgatartó és népeket leigázó római birodalom összeroppantása és a „barbár” népek országalapítása.

Aeciusz tehát azért nem bírt sereggel Atilla ellen menni, mert 451 nyarán — Galliában — az egyesült gót-gal-frank seregek úgy szétverték a légióit, hogy ezek véglegesen letün-

nek a történelem színpadáról. Aécius nagy vereségét főleg az idézte elő, hogy a légiókban zsoldosként harcoló „barbárok” mind átálltak a saját népükhöz — cserbenhagyva zsoldadójukat. Tudták, hogy saját népiük ellen nem harcolhatnak.

A római birodalom megdöntésének egyik fejezete zárult itt le, amit a hun-gót szövetség „gót” része hajtott végre. Itáliának Atilla által való megszállása pedig az a fejezet volt, amit a hunoknak kellett elvégezni. Nem is történt volna semmi baj, ha Atilla is olyan lelkiivilággal rendelkezett volna, mint a többi — „barbárnak” nevezett szövetséges uralkodók és törzsfőnökök. Azzal a tettel azonban, hogy megkegyelmezett Rómának, amikor elébe járult az akkor „paulinizmus hitnek” nevezett vallás főpapja — és a Jézus-hitű Atilla visszafordította lova fejét a Tisza felé — saját kárát okozta, mert a germán-gót szövetségesei kimondták rá a halálos ítéletet, amit az egyik germán uralkodó — Ildikónak elnevezett — leánya fajtájához és nemzetéhez való hűséggel végre is hajtott.

Kr.u. a 452. évben vagyunk. Atilla a következő évben „hirtelen” meghal.

Sok kérdés keres még feleletet azonban addig, míg eltemetjük. Egyik az, hogy „Kik voltak a Hunok”...? és a másik fontos kérdés pedig: „HOL LAKOTT ATILLA”.

Kezdjük hát az elsővel.

KIK VOLTAK A HUNOK...?

Atilláról a római egyház igen lealázó véleményyt tanít. A legendyhebb ezek között az, hogy „Isten Ostorának” nevezi. Sajnos a mai magyarság is igen befolyásolva van ezektől az egyházi hírverésektől és nem becsüli eléggé Atilla emlékét.

Nem így viseltetnek azonban a többi európai népek. Mivel semmi őstörténettel nem rendelkeznek, hát kisajátítják a hun-magyar Atillát — Etzelként — hőskölteményeikben, miként Thierry Amadée írja Atilláról kiadott könyvében, a 359. oldalon a következőket:

„Sokszor kellett hallanom — a néma kételkedéssel feltett kérdést: vajjon vannak-e a magyaroknak Atillával és a hunokkal foglalkozó hagyományaik...? — Válaszom az volt mindig: Amikor a franciák, olaszok és a germánok, még Skandinávia — ahová pedig Atilla soha sem tette a lábát — népei elárasztották egész Európát Atilla nevét megőrzítő hőskölteményekkel, akkor éppen annak a földnek lakói vennék őt semmibe, ahol uralkodott, ahol meghalt és ahol a mai napig pihennek csontjai...?”

És miközben a valóság az, hogy a „hivata-

los” magyar történetírás megtagadja Atillát és a hun-magyar azonosságot is — Thierry így közli II. kötetének 298. oldalán a „Heldenbuch Etzels Hofhatlung” szövegét:

„Volt Magyarországon egy nagyon híres király, kit Atillának neveztek. Soha, sehol nem akadt hozzá hasonló. Gazdagságban és nagylelkűségben senki sem ért fel hozzá. 12 koronás király szolgálta, 12 herceg leste parancsait, 30 gróf, lovagok, nemesek és számtalan fegyveres is. Ez a király annyira igazságos és emberséges volt, hogy párjára találni sem lehet”.

Atilla uralkodása Európa felett csak a folytatása volt elődei munkájának és a történelmi helyzet akkori szükségességén alapultak. Ugyanis — nem a hunok telepedtek rá Európára, hanem — az akkori Európát kézben tartó római birodalom uralkodói kérték a hunok segítségét a mindenütt rabló és fosztogató gót-germán-vándál népekkel szembeni küzdeelmükben.

A Tápíószentmárton-i aranszarvas (i.e.5.sz.d.)

Ezért kell tudni jól, hogy mi volt a helyzet Róma és a Hunok között...?

Következő közös vizsgálódásunk tárgya tehát:

RÓMA ÉS A HUNOK

Vegyük az időrendi sorrendet:

A. D. 353: Konstantin egyesíti a nyugati és a keleti-római birodalmakat.

360: Konstantin halála.

361-363: Julianus Apostata.

376: A Hunok megtelepednek a Kárpátmedencében KÁDAR (Karaton) nevű királyuk uralkodása alatt.

379-395: Theodosius a római császár.

395: Theodosius meghal — a római birodalom ismét ketté szakad. Theodosius fiai osztoznak rajta. Így:

a **Nyugati részt** uralja: Honorius (395-423) — Ravenna fővárossal és a következő provinciák tartoztak ide: Italia, Afrika, Hispania, Gallia és Britania.

a **Keleti rész** császára Arkadius (395-405) ...Bizánc székhellyel és a következő provinciákkal: Dácia (de a Duna jobb partján lévő), Macedonia, Thrákia, Asia, Pontus, Oriens és Ägyptom.

A **gótok:** a Dunamedencéből elmenekültek a hunok elől és Illyriában és Thrákiában

telepedtek meg, ahol egy anarchiát teremtettek rabolva és pusztítva az ottani népeket. Mindkét római császár — de főképpen Honorius — kéri a Hunok segítségét. A Hun királyi sorrend a következő:

Kádar (meghal 383-ban)

Uldin (383-410)

Oktár (+ 430)

Ruga (+ 433)

Mundzuk (+ 434)

ATILLA (434-453)

A Hunok mindenkor segítették a rómaiakat, amikor azok segítségüket kérték.

Első segítőjük Uldin volt, aki 404-405-ben egy „blitzkrieg”-gel győzte le a gótokat és zavarta ki őket Trákiából — rendet teremtve az őslakosság azon veszekedésének és öldöklésének, amellyel a római hitű, Saul-Páli ideológiát követő és magukat „ortodox”-nak nevező lakosok gyilkolni akarták a Péteri-keleti, Jézushitűeket, akiket ezek „pogányok”-nak és „eretnekeknek” neveztek. Innen ered a magyarokra alkalmazott „pogány” név is — azért, mert nem római — ortodox — katolikusok voltak, hanem a keleti kereszténységnek nevezett Péteri Jézushitűt vallották, mely mentes volt minden judai írástól, tantól és befolyástól. Csak a názareti Jézus szeretet-vallásának tanításait követte.

Ugyanígy Atilla segítségét is kérték a ró-

maiak, de szövetséget velük kötni nem lehetett, mert szavukat sohasem tartották be és uralkodóik erkölcstelen gondolkodásúak voltak. Orgyilkosság, árulás, csalás és vesztegetés voltak eszközeik, melyet mindenkor a „vallásosság” selyempapírjába csomagoltak.

Ezért a hun királyok béke-adót követeltek tőlük, melyet aranyban kellett fizetniük. Egyetlen mód volt ez a római császárok kapzsiságának a fékentartására, mert erkölcstelen mivoltuk miatt szerződés betartásra képtelenek voltak.

Ne zavarjon meg senkit az a felfogás, mellyel a római egyház kezeli a hunokat és Atillát. Ugyanis még a mai napig sem tudták megbocsátani Atillának azt, hogy Ő volt a világon az egyetlen uralkodó, aki előtt megalázkodott a római pápa. Sokan csak „legendának” minősítik. Az egyháztörténet hivatalos álláspontja azonban elismeri ezt a találkozást, mely szabályos tanácskozás, talán alkudozás is lehetett — már az immár negyven esztendei hun-római szövetség miatt is. A latinul, görögül jól beszélő Atilla kielégítő ellenszolgáltatást kaphatott a pápától és a Ravennai császárságtól ezért a visszavonulásért.

Ez tehát az egyik ellenséges irányzat Atilla leértékelése és ezt kiegészítik a Jordanesre történő hivatkozások. Ezzel a zsidó-gót-római

katholikus püspökkel végleg le kell számolnunk, mert a mai — nyugati — történetírók veszik el tőle a babért, amikor így írnak róla:

„Jordaneszt — egy „nagy történész” rangjára — felemelni, reménytelen vállalkozás.

Ez az itáliai gót-származású püspök Cassiodoriussal — aki Konstantinápolyban írta a „Gótok Története” c. munkát — 550 A.D. körül egyességet kötött, hogy a rómaiak és a gótok kibékülését elősegítsék. Ezért írták Aetiust „győzőnek” Atilla ellen”. (MH. 17. old.)

Harmadik ellenséges irányzat — sajnos — a mai magyarországi történetírás, mely konokul tagadja a hun-magyar azonosságot. Ezzel az irányzattal vitatkozni nem lehet, mert jelenleg a „magyar” történelme **nem magyarok**, hanem a magyarok — magyarul beszélő — ellenségei írók, akik ma uralmon vannak.

Meg kell tartanunk tehát a régi írók bizonyítékait és főleg ragaszkodnunk kell a középkori magyar Krónikáink állításaihoz, melyek hun-magyar azonosságot hirdetnek.

Atilla korának jó történetét adja Priszkos rhétor, aki a bizánci császár — Atillához küldött — követtségének tagja volt. Az ő leírásából tudjuk, hogy Atilla titkára a panóniai születésű ORESTES volt, akinek hunnak kellett lenni, hisz a „hunok királya” leg-

bizalmasabb emberéül biztosan nem „rómaid” választott.

Másik munkatársa — talán külügyminiszterének tisztelhetjük — unokatestvére, atyja testvérének fia — EDEKON hun herceg volt. Mind a kettő jelentős szerepet vitt az Atilla halála utáni európai és főleg római történelemben.

Már mondtuk, hogy a hunok átalakították Európát — minden tekintetben.

A hun-hatás tényei igen sokfélék Nyugaton, illetve a keleti Bizáncban, ahol még a divatot is „diktálták”. A bizánciak elől — hun módra — igen rövidre nyírták a hajukat, „dölmányt és lobogós gatyát” viseltek.

A hatalom régióiban viszont meghökkenően nagy hatásukról tud a történelem. Nem a központokban állomásozó katonaságra, tisztjeik, parancsnokaik idegen szolgálatba állására, s kiemelkedő előmeneteleire gondolok.

Azon kell kezdenem, hogy 454-ben (Atilla 453-ban halt meg) Valentinianus császár megöli Aetiust. Allítólag ő maga fojtja meg. A következő esztendőben (ez egyben e császár haláléve is), a vandál Genzerikh feldulja és kifosztja Rómát. A régi szövetség emlékeként és szellemében, úgy látszik, most ismét szükség van a hunokra.

A történelmi köztudat Atilla halálával éppúgy eltünteti a hunokat, mint Nagy Károly hadjárata után az avarokat, most

mégis azt látjuk, hogy az új császár, Nepos — Aetius utódként — Atilla titkárát Orestes hívja maga mellé. Nem sok idő múlva Orestes kibuktatja a trónból a császárt, és fiát, Romulust kiáltatja ki a helyére. Ő hát a híres utolsó római császár az első nevében követő Romulus. (Romulus Augustulus.)

Tekintettel arra, hogy ORESTES felesége is hun asszony volt, Atilla halála után **nem tűntek el a hunok**, hanem még a rómaiak császára is HUN lett.

Ezt tette Atilla „titkára”.

A nálánál magasabb rangú EDEKON tétlen maradt volna...? Egyáltalában nem tétlenkedett. A Hun Birodalom utódlásában részt nem vehetett, mert az Atilla fiait illette — és nem az unokatestvért. — Edekon tehát — mint a rómaiak szövetsége, **római jogszo-**
kás alapján, hunokat telepít be az Appenini félszigetre. — Nem emigránsok, vagy menekültekként érkeznek ide ezek a hunok, hanem tömeges letelepedésről van szó.

Edekon fia — ODOAKER — veszi át apja halála után az itáliai Hunország vezetését. Csapataival legyőzi a Loir környéki gall uralkodót, majd Orestes — dekadenciába esett fiát — Romulus római császárt megfosztja trónjától és ITÁLIA első királya lesz. Az itáliai királyság megszervezője tehát szintén HUN, ugyanabból a nemzetiségből, melyből Atilla is származott.

ODOKAER tizennégy évig uralkodott Itáliában, mignem 493-ban a gótok orvul meggyilkolják.

Most, hogy megismertük a hunok uralkodó szerepét, vessünk egy pillantást az eredetükre is.

HONNAN JÖTTEK A HUNOK...?

A római írónál nehéz megtalálni a hunok eredetét, mert

„a 2. században — a Krim félszigettől északra eső vidék — a rómaiaknak „tierra incognita”... azaz ismeretlen föld.” (MH. 449. old.)

„Sem a rómaiak, sem a görögök nem tudják, hogy honnan jöttek a hunok.” (MH. 444. old.)

A hunok másik nagy ellensége — Ammianus Marcellinus úgy mondja: „A Maeotisből” — vagyis az Azóvi tenger környékéről.

Priscos: „Krim félszigetet és Kerch-et” jelöli a hunok hazájának.

Ptolomeo „Geographia” c. munkája SARMATIA-ba illeszti a Hunokat „chuni” néven.

Heraklei Marcian pedig három népet azonosít Sarmatiában, vagyis sarmatáknak mondja az Agatyrseket, Alánokat és a Boristenes területén lévő Hunokat.

Vagyis — más szóval: sarmaták, agatyrsek,

alánok és hunok azonos népek.

A mai történelem-szemlélet kiértékelése pedig az, hogy:

„az i.e. 7. századtól a Kr.u.-i 4. századig az Uralon inneni és túli steppéken sarmaták laktak.” (MH. 455. old.)

Viszont európai és ázsiai sarmatákat különböztetnek meg ma és nem veszik figyelembe azt a tényt, hogy amikor ott laktak a sarmaták (i.e. 7 szd.-tól az Kr.u. 4. századig) akkor még senkisémet nevezte a mai Európát „Európának” és Asia sem oly értelmű volt, mint ma.

Sarmatiában a törzsnevek szerint lakó dákok, yazigok, roxolanok, alánok, agatyrsek, hunok... mind — mind sarmaták. Ugyanis SARMATA nem népet, hanem területet jelöl. Mert SAR... jelentése „király” és MATA... „ország, föld” és „birodalom” is lehet és mindez a „sarmaták” nyelvén. Vagyis rögtön érthetővé válik a népek eddigi helytelen elnevezése ha azt mondjuk, hogy: a dákok, yazigok, agatyrsek, alánok és hunok mind-mind a „királyi föld”, a „királyi birodalom” lakosai voltak és ha ezeket a népeket a görög szokás szerint „szkiták”-nak mondjuk, úgy a „királyi szkiták” is minden joggal magukénak mondhatják „SAR-MATA” tulajdonjogát.

Ne hagyjuk magunkat megzavarni a különböző népi elnevezések által, mert a régi

írók nem tudták, a maiak pedig nem akarják elismerni azt a tényt, hogy ez az egész Ázsiára kiterjedő — egynyelvű — nagy nép önmagát a sumir ékiratokon KU-MAH-GAR... vagyis „hatalmas, tudós nemzetség” néven jelölte, a földet — amit a SAR-MATA is jelent — pedig **KU-MAH-GAR-RI-ES-MA** ékjelekkel írta, mely annyit jelent: „a hatalmas, tudós nemzetség országa”.

Az ezen a területen lakó egynyelvű — és csak nyelvjárásokban egymástól különböző népek pedig **hivatásuk** szerint kaptak népi nevet. Így lett a MAH-GAR a „tudás népe”, — a DAH-A (dák)... a „könyörületes, mindig adó”, a IAZIG (jász)... a „tejtermelő”, a MAH-SAR-KITA (massagéta)... „nagy királyi szkita”... TUR-SAR-KITA (thissagéta) „kisebbik királyi szkita”... és a HUN... „első, vezető, kenyeretadó” nép.

Itt van a hun-avar-magyar azonosságnak is a gyökere, hisz — ahogy a HUN... a vezető nép neve — úgy a KUN (vég, hátvéd)... VAR-KUN... néven szintúgy ide tartozik. És sohasem szabad elfeledni azt, hogy a Nagy Nemzetség ősapjaként NIM-RUDOT — a HŐS PÁRDUOT — tiszteli és a sarmatának nevezett néptől a hun-avar-magyarig megtaláljuk — rá való emlékezésül — a párduc kacagányt. Most éppen az avar név említésénél nem csodálkozhatunk ezen, hisz őket „ABARS”-ként találjuk a

keleti kútfőkben. A török nyelvekben BARS... párducot jelent. A-BARS... „a párduc”.

Tehát honnan jöttek a hunok...? Ahonnan a sarmatának, dahának, yazignak, mah-garnak és hun-garnak nevezett népek laktak. „A HATALMAS, TUDÓS NEMZETSÉG BIODALMABÓL”.

A magyar régészek nagyon jól tudják azt, hogy a „szarmata”-nak elnevezett népségtől nem lehet elkülöníteni sem a jazigokat, sem a dákokat, sem a hunokat sem az avarokat — sőt a magyarokat sem — hiszen így írják:

„alig van olyan őskori, népvándorláskori, vagy középkori telepünk és temetőnk, amelynek területén a szarmaták utólag vagy előzőleg ne laktak volna...”

Mit jelent ez a huncút fogalmazás...? Azt, hogy az összes nép „szarmata volt”, mely ott lakott „utólag, vagy előzőleg” — szóval folytonosan.

K.: A jelenlegi — magyarországi — történelemkutatás és régészet nem tudna tiszta vizet önteni a pohárba a „szarmata” kérdésben...?

F.: Tudna — ha akarna, mert így irnak: *„tízezerszámra megtalálható településeik több száz éves egyhelyben lakásról és a középkori magyar falvakat messze meghaladó lélekszámról tanúskodnak még akkor is, ha mind a mai napig egyetlen településüket sem tártuk fel.”*

K.: Miért nem tárják fel a régészek a szarmata településeket?

F.: Valószínűleg azért nem piszkálják ezt a kérdést, mert így a régészet cáfolná meg a finn-ugor származási elméletet a sumir nyelven „királyi-föld” (SAR-MATA) területén lakó paleo-magyar népség igaz eredetének ismertetésével, hiszen a régészek írják, hogy:

„A szarmaták számos lovas nomád törzs gyűjtőneve volt.”

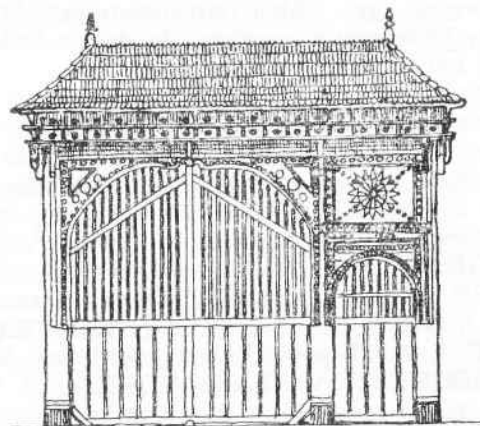
„Sajnos még mindig sokan nem tudják nálunk, hogy a nomád élet nem szeszélyes kóborlást, hanem nagyon is átgondolt, fegyelmezett és évszázados gyakorlattal rendelkező gazdasági rendszert jelent, amely első ízben tette lehetővé, hogy az ázsiai és európai sztyepe-övezetben nagyobb néptömegek élhessenek meg és fejlettebb államszervezetek jöjhessenek létre.”

(Az idézetek megtalálhatók: „Régészeti barangolások Magyarországon” — Panoráma 1983. é. könyv 92-94. oldalain.)

Mindezek ismeretében érthetővé válik minden eddigi történelmi bonyodalom. Az is indokolt, hogy Atilla a „massagéték és a dákok” királya címét is viseli, hiszen látjuk, hogy ezek is éppenúgy a „királyi birodalom” egynyelvű népei közé tartoztak, miként a hunok.

De érthetővé válnak a régi elnevezések

is. Iktassunk ide egy kis tanulmányt, melyet — kivonatossan — közlünk az Északi Vártán, 1974. 58. számának 25. oldaláról. — Ismereink szerint most már világos, hogy az „egynyelvű nép különféle hivatású törzseinek elnevezése faji alkatot nem változtatott s ha ezt a germán népeknél elhiszük és egynek — „germánnak” — vesszük a hessenieket, thüringiaiakat, szászokat, svábokat, bajorkat, osztrákokat, poroszokat — úgy azt is el kell ismerni, hogy ugyanez az „egynyelvűség” azoknál az ázsiai népeknél is meg volt, akiket a nyugatiak sarmatának, hunnak, avarnak — hungárnak, vagy madzsarnak neveznek.

HOL LAKOTT ATILLA...?
HUNKORI NÉPEK S ATILLA KIRÁLY
NYOMÁBAN DEBRECEN VIDÉKÉN

Dobridzeni a sarmaták nyelvén **boldogságost jelent** (Vályi A.: „Magyarország leírása” I. kött 464. lap, Buda 1796).

Novotny E. dr. szerint nem kétséges Debrecen nevének az ősi szumir nyelv segítségével történő megfejtése: DIB-RI-ID-ZU-EN = a Hold-isten kezének megragadása. A szumirok ugyanis a Holdistent, ZU-EN-t hívták segítségül s ezt az ősi királyi szertartást nevezték így. Ebből következtethető tehát, hogy Debrecen a „pogány” korban már kultikus hely volt.

Csakhogy történetíróink a szarmatákat nem ismerik a Tiszán túl fekvő országrészen, hanem csak a Duna-Tisza között elterülő síkságon, a jazigok társaságában. Mit keres akkor a SARMISEGETHUSA nevű régi város a Tisza keleti részén? Ez a város SARMIS-TEGESTE néven volt ismert és úgy a SARMISE, mint a SARMISTE szavak a szarmaták népnevét tüntetik fel: a „GETHUSA” és „GTE” szavak pedig **helyet** jelentenek. SARMISEGETHUSA=SZARMATHELY. A névből azt is megtudjuk, hogy mikor lakott az Alföld keleti részén a szarmaták egy csoportja.

A sarmaták útját Erdély déli részeitől mutatják a helynevek: Sarmaság, Szilágydebrecen, Hajdúdebrecen, stb. Így kétségbe nem vonható, hogy Bolmaz telekje is Sarmata lakóhely volt, ha Debrecen ők alapították s nevezték el, ami pedig már bizonyítottnak vehető. Priscos rhetor határozottan ír arról, hogy ezen a vidéken is éltek sarmaták hajdan. Id. Varga Antal archeologus pedig bizonyítani tudja, hogy Atilla hun király városa Bolmaz-telekhez közel állott 449-ben. Palotája a feljegyzett távolságnyra a Marostól, ill. Hódtól számítva, Balmazújváros mai környékén lehetett. Maga a falu csak a CUCA nevű határreszen állhatott, amelytől nem messze ölték meg a sarmaták a legvitézebb gót harcost, VIDIKULÁT. (Muratori K.: „Rerum Italicarum Script.” I. köt. 208. lap, Mediolani 1728).

Debrecen a szarmaták alapították; attól kis távolságra, Bolmaz telekjén szintén laktak szarmaták, mert csak ebben az esetben ölhatték meg itt Vidikulát, aki seregével meg merészelte támadni őket.

Balmaz környékén tehát valóban laktak hunok. Bolmaz jelentése: **nem lévő**. Bol=lenni, maz=nem. Bolmaz megszállóhelye, hun nyelven **bolmája** volt a Honszerzők rokonai királyainak, az ő idejükben már „nem lévő” Atillának. Szóhagyományok szerint Balmaz a Cuca-part (cuca=madárijesztő) szomszéd-

ságában volt. Egyébként Csucsá, mai nevén Cuca, hely jelentésü.

Említésre méltó a hun-korban már itt kanyargó KADARCS patak. Nevét Balkányi Szabó Lajos az ősmagyar KÁDÁR-papirend nevéből magyarázza és azt szent jelentésűnek állítja. Fiók K. dr. szerint ez a név a Kad és ar szavak összetétele és had-nagyjelentésü (Századok, 614. lap, Bpest. 1906). Eszerint KAD az ugor nyelvben HAD, AR=NAGY. Zoltai L. dr. szerint a szóvégi -CS=hely. Id. Varga A. szerint KADAR=szent, -CS=hely, tehát KADARCS=szent hely s eszerint a szóösszetétel mindenik tagja ősmagyar elnevezésre utal. A szóvégi CS eredetileg CSICSE volt (mély hangzós változata CSUCSA) s többi hangja a használata folytán kopott le.

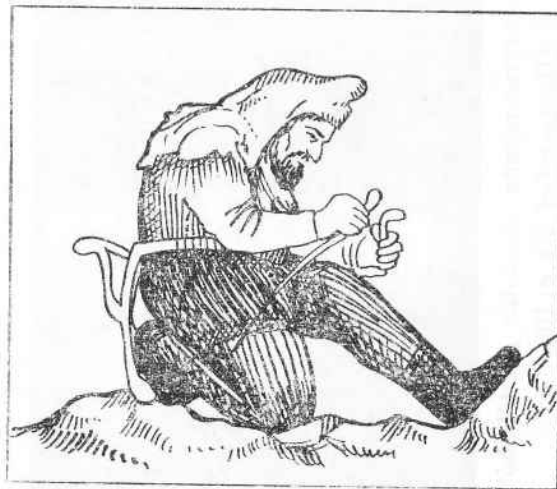
Az ismeretlen időkben keletkezett BAL-LAKA község, valamint Malton, Kistanya, illetőleg Bal-tanya jelentésü hely szintén hun eredetre vall a környék többi helyneveivel együtt: Zel-emir (Zelemér) földje Böszörmény mellett, Bal-ton folyása Debrecen alatt.

Az ETE-LAKA nevű határrész állítólag Etele (Atilla) hun király lakóhelye volt (Révész Imre: „Ete Laka” c. füzet, Debrecen, 1859), ahol jelenleg is megvan a nép ajkán élő „Ete völgye”, régi nevén Ethe.

Balmazon tehát volt a hun királynak megszálló helye, tábora — Priscos szerint.

A hunok jöttek a Cuca és Daru nevezetű

határrészekre (id. Varga A.: „Hol állott Atilla palotája”, Gyoma 1909, 44. old.) s ebből az időből való az a csontváz és tartozéka is, amelyet itt találtak. Feje dél felől volt, ahonnan eljött; tekintete keletre irányult amerre ment; a Föld Urát, a felkelő Napot nézte, amely az ő istene, hun szóval: BAL. A szittya nép papja, hun szóval: KADAR, ezen a helyen áldozott fehér lovat a Nap első sugarainál a „szent” folyó mellett.

Az íjját feszítő hun-szkita harcos.

A Hunok Eredete

K.: A Hunok történetére vonatkozóan, minden könyv csak annyit említ róluk, hogy „Ázsiából jöttek”. Tudnál-e valami pontos adatot közölni arra, hogy Atilla hunjai tulajdonképpen honnan erednek...?

F.: Van egy ma is létező bizonyítéka a hunok hajdankori nagyságának és a hajdankori hatalmas HUN BIRODALOM létezésének és ez a sokszáz kilométer hosszú „kinai fal”, melyet a kínaiak építettek a hunok állandó támadásainak védelmére. Ennek a falnak az építése Kr.e. 235-ben fejeződött be. Tehát eddig az ideig biztosan létezett egy hatalmas, ázsiai HUN BIRODALOM (Ugyanis, ha nem létezett volna — a kínaiak nem építették volna a határukat lezáró és magas, széles kőfalat.)

A kínai krónikák megemlékeznek — igen bő szövegekben — róluk. Innen tudjuk, hogy léteztek „fekete” és „fehér hunok”. Ez a megkülönböztetés azonban nem a bőrük színére vonatkozik, hanem keleten színekkel jelölték a világtájakat. A „fekete” szín jelentette az északi és a „fehér” szín a déli világtájat. Így a fekete hunok voltak az „északi” részen, a „fehér” hunok pedig a

Csodaszarvas-monda ábrázolás Anatóliából.
(Hitita relief Kr.e. 1800.)

„déli” részen lakók.

Mint már említettem — a „hun” szó az ősi nyelven „vezetőt, uralkodót, elsőt és irányítót” jelent. Tehát a HUN BIRODALOM neve is így értelmezendő.

K.: Nagyon sok könyvben olvashatjuk, hogy a „hun” név helyett „turk”-ot is írnak. Azonos-e a hun a turk-al...?

F.: Tulajdonképpen egy népre és azonos fajtájóra vonatkozik mind a két kifejezés, de egyben meg is határozza a hun és a turk nevű népek államának politikai szintjét is.

K.: Ez nagyon érdekes és még sehol sem hallottuk az illetéknépeni magyarázatot. Hogyan értelmezzük ezt...?

F.: Mint mondtam — a „hun” szó általános és összevont jelentése „hatalmas” fogalommal fejezhető ki legjobban. HUN BIRODALOM tehát „hatalmas” birodalmat jelent. Amikor a kínai fal elkészült — ugyanebben az időben érte el a HUN BIRODALOM lakosságának igen nagy felszaporodását és — mivel a kelet felé való terjeszkedés lehetősége véglegesen lezárult — a már szintén nagyra fejlődött Kínai Birodalom hadműveleti intézkedései és berendezései miatt — nyugat felé kellett terjeszkedniök és ez a szándék hozta magával következményképpen az eddigi „hatalmas” HUN BIRODALOM szétesését. Az eddig egységet alkotó „fehér” és „fekete” hunok szétváltak és önállósítottak

magukat. Közép-Ázsia déli részén — az Aral tó környékén és a beléje — délről — torkoló folyók mentén megalakult a „FEHÉR HUNOK BIRODALOMA” és az északi részekeken pedig a „fekete” hunok”. Mind a két nép azonban birodalmát már *TUR-KU* néven jelölte. Ugyanis az ősi nyelven: *TUR...* jelentése „a kisebbik, a gyengébb.” — *KU...* pedig „erő, fegyver”.

Így a *TUR-KU* kifejezés — „kisebb, gyengébb hatalmat” jelent. Ebből a *TUR-KU* névből ered a „turk”, majd „türk” népelnevezés is. De a „*TUR-KU*” megjelölés, mint „kisebbik uráлом”, már él akkor is, amikor a (hatalmas) HUN BIRODALOM csaknem egész Ázsia ura. Ugyanis az északi hunok a kínaiak „chuni” néven különböztetik meg a többitől és az északi hunok pedig birodalmukat — már Kr.e. 560-ban — *KÖK-TUR-KU* néven hívják ami „fenti kisebb hatalmat” jelent.

K.: Tulajdonképpen mikor történt a Hun Birodalom felbomlása...?

F.: Ezt a felbomlást nem úgy kell értelmezni, mint pl. Magyarország felosztását a Trianon-i béke-parancs szerint, mely egyik napról a másikra megváltoztatta a politikai határokat. Ázsiában hajdan csak két hatalom volt: a Hun és a Kínai. Amikor Kr.e. 560-ban a *KÖK-TURK* uralom már létezik — tulajdonképpen ez már a desintegrálódás

első jele, mely — a sok törzsből álló ERŐS-HATALMAS NEMZETSEG (KU-MAH-GAR-RI-ES-MA) területén megindult.

K.: *Atilla hunjai honnan erednek tehát...?*
Melyik hun részből...?

F.: Atilla hunjainak eredetére vonatkozólag meg kell ismerünk az u.n. FEHÉR HUNOK helyzetét, akiket „eftalitáknak” is és „turkok”-nak is neveznek a történetírók.

«Az ephthalitákat (Ephthalitai) Közép-Ázsia legdélibb turkjainak tartják; nevük perzsául *haitál*-nak, örményül *thetal*-nak hangzik. Az ephthalitákat *Procopius* „fehér hunok”-nak, az örmény források *kusan*-nak, *Theophylactus* (VII. 9) „unnugur” oknak, *Priscus* „cidarita”-knak, a kínai írók majd *ye-the*, *yi-ta*, *ye-yi-ta*, *i-ta*, majd *hiongnu* néven nevezik. Arab és perzsa írók turkoknak is mondják őket, így p. o. *Tabari*; örmény és más keleti írók pedig a *kusan* alak helyett a *kus* (chus) alakot írták.

KUS-AN jelentése „a menyország kusa”...és ez indokolt, hiszen a Hun Birodalom tulajdonképpen politikai elnevezés — mint láttuk — és a hozzá tartozó és benne élő összes törzsek és népek önmagukat KUS-i eredetűnek hitték — ősapjuk — KUS — után, aki égi eredetű. Így az égből való származás az összes KUS-NÉP-ben karizmatikus hagyomány.

Josua Stylita az ephthalitákat hunoknak

mondja: „a kus-ok”. *Cosmas Indicopleustes* a fehér hunoknak a perzsáktól keletre eső országát *Hunna*-nak nevezi, ugyanazt a vidéket, vagy legalább is annak egy részét (*Kohten*, *Khuttan*) a *Kara Kach partján*, a kínai írók ugyancsak *Hunna*-nak hívják. Bizonyos, hogy a jat-ok (*Jati*) *Plinius*-nál említett neve, akiket ez író a comanokkal (*Cumani*=kunok) együtt *Bactria* szomszéd-ságába helyez, a *haitál* és a kínai *ye-the* stb. alakokban benne van.

A kusan nép fővárosa *Balch* volt, *Báhl*, a név régebbi iráni alakja *Bachdhi*, az indiai eposzokban *Bahlka*, régen *Zariaspa* néven, a kínai íróknál *Polo*, melyről az a véleményünk, hogy azonos a *Theophylactus* *Bakath* alakjával. *Bakath* városát ezen író tanúsága szerint az *unnugorok* alapították Ezt a várost *Priscus* Balaán alakban írja. V. ö. a név *Bahl*, *Balch* alakjában.

Arab és persa források szerint az ephthalitáknak *Kagânián*-ban (*Transoxaniában*, *Oxus* folyón túli föld) is voltak szállásaik. *Tocharistan* *Balchtól* kelet felé terült el, a nép neve, amint *Nöldekénél* olvassuk s amint *Dionysiusnál* és *Ptolemaeusnál* is található = tochar-ok. *Jqut* arab földrajzírónál (meghalt 1249-ben) e név kétféle formában fordul elő: 1, *Tachâritán*, 2, *Tachêristan*.

A parthusok ebből a *Bactriából* tették át királyi székhelyüket *Ctesiphonba* és ugyan-

ezek a parthusok maguk voltak hajdan a déli hunok, amiként azt a Codex Cumanicus (Kun Kódex) előszavában is megtaláljuk.»

(Érdekes ide iktatni ezeket az „írott” bizonyítékot, melyet idézünk Kuun Géza: „A Magyarország Nép-Elemét képező fehér-hunokról”. c. értekezéséből.)

«Azoknak a húnoknak őseit, akik a Jaxar-tesen túl eső vidéken, a mai San-si tartománytól északnyugatra, a Thiensan hegységen túl laktak, a kínai írók *hiong-nu* és *hiün-yün*, vagy *hiün-jo*-knak nevezik, Aristeas *arimaspa*-knak, az indiai eposz *húna*-knak, egyik törzsüket *hára-húna*-knak, másikat *čodi-huna*-knak, az Avesta könyv *hunavó*-knak, néhol *aurva-hunavó*-knak „lovashúnok”-nak hívja. Kitűzött célunknak megfelel, ha e ponton ideiktatjuk a keleti húnok történetének rövid kivonatát. A húnok és később a magyar nép az Altai hegységből előzúdulva először délnek fordultak a Tienšan hegységig. Ammianus-Marcellinus a húnoknak ezen ősi hazájára céloz (XXXI. 2), ahonnan sűrűn törtek be a szomszédos népek területére. Orosius V. századbéli író ezeket a húnokat szélső keleti chunok népe néven Serica (China) és Ottorocarra határára, Cásiától keletre helyezi.»

K.: *Említetted a „pártosokat”. Ezek is fehér hunok voltak...?*

F.: Koronei Mózes: Az örmények Törté-

netet c. munkájában bemutatja, hogy a pártos ÁR-SZÁK dinasztiából származó örmény királyoknak voltak történetírói, akik az örmény nép történetét és multját leírták. Ezek egyike — MAR-IBAS KATINA, aki történelemírásában a pártosokat „kusok”-nak nevezi és így írta meg történetük kezdetét:

«Hatvan évvel macedón Sándor halála után, a Kusok földjén, Áriának Báhl városában a pártosokon a hős ÁR-SZÁK uralkodott — lerázván a macedónok igáját, 31 évig.»

(ÁR-SZÁK jelentése a paleo-magyar [szumir] nyelven „NÉP-FŐJE.”)

Egy másik történetíró pedig így tudósít minket:

«Antiochus országlásának tizenegyedik évében a pártosok lerázták a macedónok igáját és az eftaliták (fehér hunok) királyának fia lett a királyuk, akinek nemsokára Kelet- és Észak Ázsia minden népei behódoltak.» (Sebeos: Heraclius Történetei, Kostantinápolym 1851. 10. oldal.)

E régi adatokból tehát megtanuljuk, hogy Kr.e. 265-ben a fehér-hunok királyának fia — a Nagy ÁR-SZÁK — nemcsak a Pártos Birodalomnak, hanem a régi, ázsiai Hun Birodalom népeinek is — az uralkodója, valamint azt is, hogy a „fehér hunok” királyi családjából származik. A Pártos Birodalom történetét nagyon jól leírja — az összes régi történészek adatait idézve — prof. Badiny:

Káldeától Ister-Gamig c. könyvének I. kötetében a 141-178 terjedő oldalakon.

K.: Mikor létezett ez a Pártos Birodalom és milyen volt a kiterjedése...?

F.: Prof. Badiny könyvében leírja, hogy Kr.e. 265-től Kr.u. 226-ig, tehát több mint 500 évig — az Eufratesz folyótól az Indus folyóig és a Perzsa-öböl — Indiai Óceán vonalától Közép-Ázsiáig terjedt el. A Kr. előtti 85. évtől a názáreti Jézus születése körüli időkig Galílea és Samária is pártos birodalmi kormányzó alá tartozott, akinek a neve PA-KÜR volt. A Pártos Birodalom volt Róma egyetlen ellenfele és a római császárok mindegyike azt hagyta utódjának: „ne lépd át az Eufratesz folyó vonalát, mert egy ádáz ellenséggel találod szembe magadat.”

K.: Hogyan illeszthető be a Pártos Birodalom az Ázsia-i Hunok történetébe és milyen a kapcsolata Atilla hunjaihoz...?

F.: Csak úgy tudunk felelni erre a kérdésre, ha megismerjük a hunok történeti időrendjét. Tehát soroljuk fel a hunok történetének legfontosabb adatait — a Pártos Birodalommal kapcsolatban. Ne feledjük el azonban itt azt, hogy a pártosok is, a massagéták is, a szakák is és minden „kus”-nak nevezett népség beletartozott a hajdani HUN-BIRODALOMBA, tehát a történetíró nyelvete szerint — mind-mind „hunok”, vagy a későbbi nevükön: „turkok”. Nyissunk te-

hát új fejezetet a következő címmel:

A HUNOK TÖRTÉNETÉNEK IDŐRENDJE

Kr.e. 500-tól: Ázsiai Hun Birodalom létezése — Eftalita (fehér) és KÖK-TÜRK (fekete) uralmak,

Kr.e. 256 A fehér hunok (eftaliták) királyának fia — NAGY ÁRSZÁK — megszervezi a Pártos Birodalmat. Beletartozik BAKTRIA is, ahová a Sogdiani-nak nevezett nép lakóhelyét teszik és ahol a VAR-KUN-ok országa van. A Pártos Birodalom északi kiterjedését egy történész sem határozta meg, de tudjuk, hogy az összes „kusita” és a régi Hun Birodalomba tartozó népek alattvalói voltak. Azt is tudjuk, hogy az Oxus és Arexes (mai nevén Amu-Darja és Szir-Darja) folyók mentén létezik a Fehér Hunok országa, akik Kr.e. 140-ben: dél felé irányuló terjeszkedésüket megkezdik és

Kr.e. 129-ben: elfoglalják az indiai Kasmirt, Bengalát, Panjab-ot és az Indus folyóig terjeszkednek és ugyanezzel a mozgással egyidőben a Szarmata-nak nevezett törzsek és a Jazig (jászok) megtelepednek a Kárpátmedencében.

Kr.e. 100: A fehér hunok népei elfoglalják a mai Afganisztánt is és megalapítják a KUS-AN birodalmat.

Ebben az időben a Pártos Birodalom létezésének virágkorában van és a Római Birodalom minden — kelet felé szándékoló — terjeszkedését meggátolja. Róma tiszteletben tartja a Pártosok hatalmát és a Pártos Birodalom Szíria területére is kiterjeszkedik. — Kormányzója van Gallileában és Samáriában is.

Kr.e. 53: A rómaiak — Crassus vezérlete alatt álló csapataikkal — megtámadják a pártusokat, de a pártus hadsereg tönkre veri a rómaiakat Carrhae-nál. (Ez a régi *Harán* város római neve.)

Kr.e. 52:

A kínaiak fényes győzelmet aratnak a velük szomszédos hunok felett és megindul a kínai fal mellett még létezett Keleti Hunnia végleges szétesése és megjelennek, az új területeken való letelepedés szerinti, új népnevek. Így:

a „10 folyó országában”... az ON-OGUR-ok.

a „9 folyó területén”... a TOKUZ-OGUR-ok.

TUR-KU állam... melyet a kínaiak TU-KIU néven ismernek.

VAR-KUN-ok,... akik a kínai évkönyvekben JUAN-JUAN-ok.

SZELDZSUD-TUR-KU és az OZMAN TUR-KU név is ebből az időből ered.

Településeik a BAJKÁL-ALTÁJ-URAL térségben vannak és a Pártos Birodalom szövetségesei.

Gallilea és Samári kormányzója — PA-KÜR címmel (jelentése: „a hegyi ország pásztora”) a pártos királyi vérű ADIABENE herceg lesz.

BAZARPAN... pártos ki-

Kr.e. 42:

rály meglátogatja Gallileát az itteni kormányzó — ADIABENE pártos herceg és KHARAX pártos hercegnő házasságkötésének alkalmából.

Ugyanebben az időben segítik meg a pártosok a zsidókat és pártos segítséggel lesz az utolsó Makkabeus, mint a Hasmoneon dinasztia tagja — Aristobulo II. néven — Jeruzsálem királya.

Kr.e. 40: Róma Heródest nevezi ki a zsidók királyának és Marcus Antonius (Cleopátra szeretője) hatalmas római sereggel patraszáll Samáriában, de JOPPA-nál a pártos hadsereg megint tönkre veri a rómaiakat. (mai — JAFFA.)
Kr.e. 28: körüli időig — az időközben Judea királyává lett Heródes és a pártos PA-KÜR közötti szerződés értelmében Gallilea és Samária területén megszűnt a pártos fennhatóság, de Adiabene herceg és felesége Kharax pártos hercegnő ott maradtak Gallileai birtokukon, miután felvették a

zsidó vallást, ahol Joachim és Anna néven lettek törzskönyvezve.

Jézus: születésével a Pártos Birodalomban államvallásként elismert Káldeus-Mágus-Ősvallás megerősödik annak a régi paleo-magyar (szumir) próféciónak beteljesedése által, mely szerint meg volt jövődölvé, hogy

„az Isten fia — ÉN-KI — egy napon emberi testet ölt.”
Jézus: tanításai a Pártos Birodalomban terjednek és minden tanítványa itt és az északi — ázsiai hun területeken fejti ki működését. Egyik sem tette lábát római területre.

Jézus: megfeszítésével és a tanítványok működésével, a Pártos Birodalom államvallása a Péteri szervezet által életre hívott Jézusi Szeretet-Vallás lesz, de a bölcs pártos uralkodók vallásszabadságot törvényesítettek és így a Birodalom határain belül a Jézusi Szeretet-Vallás mellett léteztek: a Budhizmus, a

perzsa provinciában a Zoroasteri vallás és a babilóni fogságból Babilónban visszamaradt zsidók közt, a judaizmus.

Ne felejtjük el, hogy a régi Suméria — minden hagyományával épületeivel és népeivel beletartozott a Pártos Birodalomba és Jézus születése után a pártos királyi székhely Báhl-ból Cestifon-ba lett áthelyezve, mely a régi Suméria területén van. — A pártosok oly különleges építészeti stílust és szobrászatot fejlesztettek ki — az egyéb műveltségi részletek és művészi kivitelezések mellett — hogy sem azelőtt, sem azután ilyen kultúrfok ezen a területen nem létezett. A ma „sassanida” művészetbe és kulturkörbe sorozott alkotások legnagyobb része mind pártos eredetet mutat.

Kr.u. 226:

A perzsa provincia kormánya — a Pártos Birodalomba tartozó ARDASIR, orgyilkosokat fogad és azokkal legyilkoltatja az ÁR-SZÁK

királyi család minden tagját — ARTABAN nevű királyával együtt. Csak egy BEROZAMAD nevezetű csecsemőt tud kimenekíteni egy udvari szolgál, aki a kisdedit elviszi az ázsiai fehér hunok királyához.

Ettől az időponttól kezdve indul a perzsa SASSANIDA dinasztia uralkodása. Az első király — természetesen — az orgyilkos ARDASIR (226-241.)

Kr.u. 248:

A fehér hunok királyának követelését teljesíti a perzsa király, Ardasir fia — I. Sapur (241-272) és a csecsemőből már emberré lett BEROZAMADOT kinevezi a Sassanidák birodalmában létesített „pártos-provincia” kormányzójává.

Berozamaddal újra megerősödik a Jézusi vallás és az ÁR-SZÁK királyi vérből származó MANI lesz annak a főpapja. MANI misszionárius útra indul a hunok közé és „hét” püspökséget szervez a Közép-Ázsia-i hunok és

Kr.u. 272:

turkok között.

I. Sapur helyt ad a babilóni zsidó központ áskálódásainak. Ezek ugyanis ádáz ellenségei voltak a Jézusi vallásnak és azt hitették el a perzsa királlyal, hogy az országában lévő „Jézus-hitűek” azonosak a Rómában már központtal bíró „paulinizmussal” (vagyis a judai alapon álló judai-kereszténységgel) és ezek a perzsiai „jézust-követő keresztények” Rómával konspirálnak a perzsa uralom ellen. I. Sapur elhitte az intrikának ezeket a hazugságait és az országban békésen élő „Jézus-hitűek” főpapját — MANI-t — keresztire feszítette. Iszonyú vérfürdőt rendezett a „Jézus-hitűek” között és — a babilóni zsidók segítségével — lerombolja a Jézus-hitűek által épített templomokat — összesen 360-at. Ázsiában azonban — ebben az időben — már megkezdődött a hunok egyesülése megint a BALAM-BER

törzs vezetéséven. (BER... jelentése „farkas”. BALAM... „hős, istentől küldött”) Berozamad a fehér hunok királyához fordul, akinek segítségével leveri a perzsákat. I. Sapur is életét veszti és BEROZAMAD visszaállítja Pártiát, vagyis a Pártos Birodalmat újra szervezi. A perzsáknak három provinciát engedélyez, aholis I. Sapur utódai — Varahan, Ardasir és Neres végzik a kormányzói teendőket.

A Pártos Birodalomnak ezt az újra-születését a nyugati történelem-írók egyszerűen „elfelejtik”. Pedig 272-től 326-ig létezett és virult és nem ellenséges erő döntötte meg — hanem a judai-keresztény eszmék, a paulinizmus. Nem tudjuk, hogy az erős BEROZAMAD meddig uralkodott az újra született Pártos Birodalom felett. Valószínű

Kr.u. 300:

körül — Berozamad halála és fiának — KAMSZAR-nak — a trónralépése. KAM-

SZAR uralkodott 326-ig. A századforduló nagy eseménye az volt, hogy Örményország királya — aki szintén a pártus ÁR-SZÁK dinasztia leszármazottja volt — államvallása tette a római központú, paulinista judai-kereszténységet. Ennek a római, judai-kereszténységnek pedig Örményországban legfőbb apostola és térítője — a római hitű pappá felszentelt GREGOR, pártos véru herceg volt, aki a mai judai-kereszténység Szent Györgye. Ez rávette unokatestvérét — az erőskezű Berozamad gyenge fiát — Kamsszart — arra, hogy tegyen szegénységi fogadalmat, mondjon le a királyságról és vegye fel a római vallást.

Kr.u. 326: Kamszar — pártos király — a Pártos Birodalom ura, lemond királyságáról és nem törődve azzal, hogy népével mi lesz, Gregoriushoz utazik Örményországba és felveszi a judai-kereszténységet. Népe megmarad a Jézus-hitben,

Mani liturgiája szerint, de a perzsák ragadják magukhoz a hatalmat. A népet Zoroaster hitére erőszakosan áttérítik és az Indiával szomszédos lakosság budhista lesz. Mani által szervezet Jézus-hit központja áttevődik a közép-ázsiai hun területekre, ahol, mint említettem, már „hét” manichean, hun-püspökség működött.

Természetesen a pártos-hunok is menekülnek ide — a Hun-Anyországba — a perzsa terror elől.

Az ötszáz évig békességet biztosító és szociális fejlődést hozó Pártos Birodalom így lett a perzsák martaléka, akik magukhoz ragadtak minden pártos hagyatékot, de ettől kezdve a hunok elleniségnek tekintették a perzsákat és — majd mint látjuk — sok háborút viselnek ellenük.

Így áll fenn ez a helyzet

Kr.u. 375-ig: amikor is Ázsiában egyesülnek a hunok RUGA-OTKÁR-MUNDZUK Triumvirátus

uralkodásával és az ázsiai
egység megszilárdításával
azonal elfoglalják a Kárpát-
medencét.

*K.: Már azzal a céllal indultak a hunok
Ázsiából, hogy elfoglalják egész Európát...?*

F.: Nem valószínű, hogy Európát akarták
elfoglalni, hanem — talán — az Európában
megtelepedett azon ázsiai eredetű népeket
akarták egyesíteni és felszabadítani, akiket
a rómaiak leigáztak és kihasználtak, de való-
ságos céljuk a római birodalmak elfoglalása
volt, amit Atilla végre is hajtott.

És most felelek arra a kérdésre, hogy
„milyen kapcsolata van a Pártos Birodalom
népének Atilla hunjaihoz...?”

A Hun-Anyaországba menekült pártosok
nagy részét képezték azoknak a hunoknak,
akik Atilla elődjével telepedtek le a Kárpát-
medencében. Ezt bizonyítják a nyugati tör-
ténészek írásai is. Így pl. a MODUS OTTINC
nevű és a Kr.u. 10. századból származó ének-
ben a magyarok „ötször” vannak „Parthus”-
nak nevezve és csak egyetlen egyszer „Un-
garus”-nak. (Ebert: Überlieferung. Dres-
den, 1826. 8. I. Bd. I. St. 81-82.)

De a „Hun” és „Pártos” birodalmak népei
mind „MAH-GAR”-ok. Ugyanis a „mah-
gar” népelnevezés. A „hun” és „pártos” jelzők
pedig „politikai jellegűek”, melyek azt van-
nak hivatva jelölni, hogy a KU-MAH-GAR

(nagy-hatalmas-nemzetség) tagjainak mega-
lakított államformája hogy viszonylik a
KU-MAH-GAR-RI-ES-MA (nagy-hatalmas,
vagy nagy *magyarias* ország) birodalmi ál-
lapotához.

Ugyanis — mint mondtuk — „hun”...
jelentése „első, hatalmas”. Így a „pártos” is
— a szó magyar értelme szerint — „elpár-
toltat, különváltat” jelent. A nép faji külön-
bözőségének bizonyítására egyik jelző sem
alkalmazható. A „hun” is olyan volt, mint
a „pártos”, vagy a „turk” és mindegyik MA-
GYAR-I volt. Csakis így indokolható az a
helyzet is, hogy a mai „magyarok országát”
is HUNGARY-nak, azaz hunországnak neve-
zik az idegenek, de az őslakó — magára
vonatkozólag — most is úgy mondja, mint
hajdan és mindég: „magyar”.

K.: Honnan ered a „magyar” név...?

F.: Azt már nagyon jól tudjuk, hogy a
„magyar” elnevezés a paleo-magyar ékiratos
agyagtáblákon található MAH-GAR (jelentése
TUDÁS-NÉPE) írásjelekből eredeztethető.

A mai napig fennmaradt KHOREZM név
vizsgálata és etimológiai fejlődésének megál-
lapítása érdekes eredményre vezetett. Tud-
juk jól, hogy a „hun”-nak nevezett népek
Ázsia területének több, mint a felét foglalták
el.

Miután ezen a vidéken minden tudás közép-
pontja a Káspi Tenger keleti oldalán lévő

ARSZÁK VERŐBALKODÓK ALATTI ORSZÁGOK
PÁRTOS URALMI-TERJESZKEDÉS.

PÁRTOS LOVAS

a „KIS” nevű ősrégi sumír városban épített
pártos királyi palotából. (Field Múzeum.)

KHOREZM volt a Pártos Birodalom idejében (még az arab csillagászatot is innen eredeztetik) igen fontos KHOREZM nevének azon etimológiája, amellyel prof. Djakanov is egyetért:

K	—	H	—	R	—	Z	—	M
KU	—	MAH	—	AR	—	IZ	—	MA
KU	—	MAH	—	GAR	—	RIES	—	MA

Jelentése:

NAGY — Hatalmas — Nemzetség — Földje.

(a második sor: babilóni nyelven és a harmadik sor: paleo-magyar [sumír] nyelven van feltüntetve.)

KHOREZM elnevezés tehát annak a nagy, hatalmas nemzetségnek az eredeti neve, amibe beletartozik a daha, saka, massagéta, kus, euthalita, hun, sarmata, chorasimini, subar, magyar nép s mely nagy nemzetséget a görögök egyszerűen csak *szkitha*-nak hívtak.

Ennek a nagy népnek azonos rovás-írása volt és azonos nyelve is, mely csak dialektikus különbségekkel módosult.

Annak az ékjelnek, amit „KU” értékkel hangoztatunk másik jelentése „HUN”. Mindkettő „hatalmas”, erős, előjáró” értelemmel szerepel a megfejtésekben. Így — a KU helyett HUN-T alkalmazva, mondhatjuk, hogy a „HUN-MAH-GAR-RI-ES-MA”... azaz a „HATALMAS TUDÓS NEMZETSEG ORSZÁGA” éppen úgy tekintendő, mint a Római

Birodalom. Mind a kettőben különböző elnevezéseik vannak a Birodalomhoz tartozó népi területeknek. A különbség mégis az, hogy — míg a Római Birodalom „leigázta” és meghódította az „idegen” népeket és nemzeteket, melyeknek semmi közülük nem volt származásilag a rómaiakhoz — addig a KU-MAH-GAR-RI-ES-MA „azonos fajtájú” és — csak nyelvjárásokban egymástól különböző — „azonos nyelvű” néptörzsek és nemzetségek együttese volt.

K.: Hogyan lehet az, hogy ezeknek az ázsiai népeknek a birodalma különböző neveket alatti ismeretes...?

F.: Ez azért van, mert a mai történelem szemlélet kizárólag csak a nyugati forrásokra és a régi, de szintén nyugati, történészek írásaira támaszkodik. Csakis ezekből veszi az adatokat. Ezek az írások pedig a Nagy Nemzetségbe tartozó törzseket mindig más és más népségnek vélik. Ezért van az, hogy a sarmaták, a dákok, a jazigok, hunok, avarok, pártusok, kusok stb. mind-mind különböző népeknek vannak feltüntetve annak ellenére, hogy egy azonos Hatalmas Nemzetség fiai voltak.

K.: Hogyan magyarázható az, hogy pl. a dákok és a jazigok, meg a sarmaták olyan hirtelen tűnnek fel a Dunamedencében...?

F.: Ha időrendi vizsgálatot tartunk e népek dunamedencei és erdélyi megjelenésére vonatkozóan, azt kell megállapítanunk, hogy ezek

a nép-törzsek a Pártos Birodalom idejében jellennek meg a megnevezett helyeken. Annak ellenére, hogy a Pártos Birodalom, a nyugati történészek által is, a Római Birodalom *egyetlen* és nagy-erejű ellenfelének van elismerve, annyi intelligenciát mégsem tulajdonítanak ezeknek a művelt, nagy tudású pártos királyoknak, hogy hadművelési intézkedéseiket elismerjék és a római légiók feletti pártos győzelmeket a nagyszerű és a római hadvezérek taktikáját teljesen megsemmisítő hadvezetésnek tudják be. — Így. — pl. a „nyugati” történelemírás ékes szavakkal dicséri a gyalogos római légióknak Szíriából — Britániába történő átcsoportosítását, de eszébe sem jut megemlíteni azt, hogy a Pártos Birodalom nagyszerű vezérkara úgy védekezett a Mezopotámia felé irányuló római támadás ellen, hogy a rómaiak hátába, a Dunamedencébe és Erdélybe, dobta át a sarmata, daha és jazig lovas népeket, akik csaknem két évszázadon át tehermentesítették a Pártos Birodalmat a római támadástól és erejét — így e kényszerű átcsoportosítással — lekötötték a Duna mentén és Erdély — magas bércekkel teli — és harcászatiilag igen nehéz terepű fellegrvárában.

K.: Eredményesek voltak-e ezek a népáttelepítések...?